

Herinnering aan
Jacobus Hubertus van Os

* 21 november 1925

† 10 augustus 2010

Waar begon het leven van Jacobus Hubertus, roepnaam Kobus, van Os? Dat was op 21 november 1925 aan de Noordersloot op Erica. Opgegroeid in een gezin met 6 kinderen, 2 zussen en 3 broers. Op vroege leeftijd, je was zelf 7 jaar, kwam je moeder te overlijden. Dat was natuurlijk een grote klap voor jullie gezin. De lagere school volgde je op Erica. Elke morgen, op klompen, 3 kilometer lopen. Eerst naar de kerk, dan naar school, om 's middags weer 3 kilometer af te leggen naar huis. Na de lagere school was het leren gebeurd. Er moest gewerkt worden. Als jonge vent in het veen en bij oom Jans van Os in de tuinbouw. Lange zware dagen waren dit.

Op je 20e riep de militaire dienstplicht. En dit werd een ingrijpende periode op je verdere leven. Je moest namelijk 3 jaar lang dienen in het voormalig Nederlands-Indië. Met de boot er naar toe, 4 weken varen via het Suezkanaal, de Rode Zee, de Indische Oceaan op naar Java. Op Java ben je erg ziek geweest. Dertien weken heb je in het hospitaal gelegen. Daar ben je voor de dood weg gehaald. Als soldaat bij het Rode Kruis heeft hij daar genoeg ellende mee gemaakt en dit heeft een onuitwisbare indruk op je achter gelaten. In 1949 kwam je weer terug in Nederland. Je ging toen werken bij de NAM, waar je voornamelijk op pad was als bijrijder om pijpleidingen te vervoeren naar boorputten. Dit heb je 7 jaar lang gedaan. Daarna heb je je verdere leven bij de AKU, ENKA en AKZO gewerkt. In je vrije tijd ging je je zwager, die een kolenhandel in Klazienaveen had, helpen om de kolen rond te brengen. Ook ben je jarenlang grafdelver geweest en ook drager bij de uitvaartvereniging op Erica. Op 56-jarige leeftijd stopte je met werken omdat je hartklachten kreeg.

In 1956 ging je trouwen met je grote liefde Marietje Hassing van de Strengdijk, ook uit de buurtstreek de Kommerhoek op Erica. Eerst werd een klein jaartje ingewoond bij de ouders van Marie aan de Strengdijk. Hier werd ook dochter Marianne geboren om korte tijd daarna de intrek te nemen aan de 2-onder-1 kapwoning aan de Kerkweg op Erica, welke jullie zelf hebben laten bouwen. In 1962 werd zoon Jos geboren. Aan de Kerkweg kon je in de diepe achtertuin je ei goed kwijt met je grootste hobby, het tuinieren. Als je niet aan het werk was, dan zat je de meeste keren in de tuin. Je kunt het niet zo gek bedenken of je verbouwde het wel. Naast tuinieren mocht je ook heel graag fietsen. Samen met Marie en met vrienden. Verschillende fietstochten hebben jullie gereden. Fietsdrager achter op de auto en daar gingen jullie weer. Ook werd er in de zomer gekampeerd. Met de NSU, tent op de imperiaal, aardappels en andere groenten in de kofferbak, werden de campings in Limburg en Duitsland bezocht. Later busreizen naar Duitsland, Oostenrijk en Tsjechië. Op latere leeftijd zijn jullie zelfs nog 2x naar Lourdes geweest.

In 1990 zijn jullie aan de Binnenbaan komen wonen. Kort daarvoor hebben jullie ook nog kort aan de Beekweg en Veenschapswijk gebivakkeerd. Al voordat jullie aan de Binnenbaan kwamen wonen werd een andere hobby ontdekt, namelijk wijn maken. Hier heb je heel wat aan uren aan besteed. Bij de wijnvereniging in Klazienaveen ging je samen met Marie en vrienden wijn en ervaringen met elkaar uitwisselen. De vruchten kwamen o.a. uit je tuin, zoals tamme bramen en frambozen. De laatste 20 jaar gingen jullie ook vaak naar Vaïthe, waar je bijeen kwam met oud-Indië militairen. Hier praatte je over vroeger en deed je gezellige dingen met elkaar. Ook werden verschillende reünies van oud-militairen bezocht. Hier had je veel steun aan, want de 3 jaren in voormalig Nederlands-Indië hebben wel impact op je leven gehad. Je opmerking "je staat er mee op en gaat er weer mee naar bed" zegt genoeg.

Je vond het fijn als er visite kwam. Je kinderen, kleinkinderen, familie of vrienden. Dat je een zorgzame vader was bleek wel uit het feit, dat als de kinderen en kleinkinderen op vakantie gingen. Je zei dan: "kijk je wel goed uit"? Eigenlijk was je pas weer rustig als iedereen weer heelhuids thuis was. Je hield erg van humor. Je kon erg lachen om Laurel en Hardy. En een geintje maken hoorde er vaak bij. Zelfs in de lemenhof en de Weegbree bleef je grapjes maken. Of als je de telefoon opnam en wist dat je een van ons aan de lijn had, zei je steevast "hallo, met de andere kant".

Tot je 82e jaar fietste je nog en onderhield je de tuin aan de Kerkweg en Veenschapswijk. Vanaf toen liet je gezondheid je steeds meer in de steek. Je vond het niet fijn dat je niet meer de dingen kon doen, die je zo graag deed. Vanaf juni 2009 ging je vier dagen naar de dagopvang De lemenhof bij de Bleerinc in Emmen. Mede door de goede zorg van Marie heb je dit een half jaar lang kunnen doen. Op 5 januari 2010 ging je naar verpleeghuis De Weegbree in Klazienaveen. Ondanks de goede zorgen van het personeel heb je je er niet echt thuis gevoeld. Begin augustus 2010 ging het kaarsje steeds minder branden en op dinsdagavond 10 augustus 2010 blies je in bijzijn van Marie, Marianne, Romke, Jos en Margreet je laatste adem uit.

We hebben op maandag 16 augustus 2010 afscheid van Kobus genomen in de RK kerk Maria Onbevlekt Ontvangen te Erica, waarna wij hem hebben begeleid naar het crematorium te Emmen.

Wij danken u voor uw belangstelling en medeleven na het overlijden van mijn man, onze vader en opa.

Marie van Os - Hassing
Kinderen en kleinkinderen